

בעזש"ת

קונטרס

דער באשעפער דארף דיך יא

ווי עס ווערט ערקלערט אז דורכדעם וואס מען איז
פרייליך, ווערט מען געוואר דעם 'אמת', אז "דער
באשעפער דארף מיך יא !"

פארגעלערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

פרשת תרומה, תשע"ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אדוננו, מורינו ורבינו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאקטן מיט סקוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון די הייליגע חז"ל, פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

ארויסגעגעבן בעזש"ת
דורך חסידי ברסלב - קרית יואל יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפסע ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

דְּעַר בַּאֲשַׁעְפֶּעַר דַּאָרְף דִּיף יֵא

.א.

אין דעם הייליגן רבינ'ס צייטן האט דער צאר פון
רוסלאנד געוואלט ארויס געבן א גזירה אז מען זאל
נעמען אידישע קינדער אין מיליטער, די גזירה איז געווען
אז מען זאל זיי צוכאפן קליינערהייט פון די עלטערן, און
זיי אויפציען אלץ גוים רחמנא לצלן, פדי זיי זאלן
שפעטער זיין סאלדאטן.

דער הייליגער רבי האט געפערליך איינגעריסן מיט
תפלה, מבטל צו זיין די ביטערע גזירה, און דער הייליגער
רבי האט געהאט א טענה, פארוואס פאר אנדערע צדיקים
גייט דאס נישט אזוי אין לעבן, און מאכן נישט אזא
געוואלד (חיי מוהר"ן סימן א; ו; רעז).

דער באשעפער דארף דיך יא

האט דער הייליגער רבי דעמאלטס געזאגט (שיחות הר"ן, סימן קלא): אזוי ווי עס איז יעצט חודש אדר, און עס קומט שוין פורים ווען אידן וועלן זינגען און טאנצן און פאטשן מיט די הענט, דורך דעם וועט מען קענען פועל'ן אפצושטופן די גזירה, אזוי איז טאקע געווען די גזירה איז געווארן אפגעשטופט פאר נאך פונעף און צוואנציג יאר וואס דעמאלטס איז עס ליידער ארויסגעקומען.

דער הייליגער רבי האט דעמאלטס געזאגט די תורה (ליקוטי מוה"ר חלק א, סימן י): כְּשֵׁישׁ חֵס וְשְׁלוֹם, דינים על ישראל, על ידי רְקוּדִים וְהִמְחָאת כֶּף אֶל כֶּף נַעֲשֶׂה הַמִּתְקַת הַדִּינִין - ווען עס איז דא חס ושלום דינים אויף אידן איז די עצה מען זאל טאנצן און פאטשן, דורכדעם וועט מען ממתיק ויין די דינים. ווייל שמחה איז די העכסטע מדריגה, און מען קען דורך שמחה פועל'ן מער ווי מיט סיי וועלעכע אנדערע זאך.

למעשה זעהט מען אז א מענטש קען ענדערש טוהן אלע אנדערע שווערע עבודות, ער קען פאסטן, זיך קוילערן אין שניי, און אלע אנדערע סיגופים, אבער נאר

נישט זיין פֿרייליך, ווייל עס גייט איבער אויף אַ מענטש
אזויפיל צרות און יסורים מיט עבירות, אז דאס שלעפט
אים אַראַפּ נאר צו זיין אין מַרְה שְׁחֹרָה, וועגן דעם איז צו
זיין פֿרייליך די שווערסטע עבֹדָה (ליקוטי מוהר״ן חלק ב,
סימן כד), עס דאַכט זיך נאר אז מען איז פֿרייליך.

מען דארף אָבער וויסן אז שמוחה איז אַ זאך וואס מען
קען נישט אייביג זעהן פון אינדרויסן, אַמאל דאַכט זיך
אויף איינעם אז ער איז אַ מַרְה שְׁחֹרָה דיגער מענטש,
אָבער באַמֶת האט ער פֿשוט אַ 'לב נשפּר', די זעלבע זאך
פאַרקערט אויף, אז מען זעהט איינער וואס איז פֿרייליך
ער טאַנצט און שפּרינגט, און ער מאַכט ווערטליך און
ליצנות פון אַנדערע, מיינט עס נאך נישט אז ער איז טאַקע
פֿרייליך, פאַרקערט ער איז רחמנא לְצֵלן דורכגעפּוילט
מיט מַרְה שְׁחֹרָה, און ער איז זייער אַ דערביטערטער
מענטש, נאר ער פאַרשטעלט דאס מיט די אַלע זאַכן,
וועגן דעם האט דער הייליגער רבי זייער אַנגעוואַרנט, זיך
אַכטונג צו געבן וועמען מען הערט זינגען, ווייל אויב
חלילה מען הערט פון נישט ערליכע זינגערס, שאַדט דאס

דער באשעפער דארף דײַך יא

זייער, און עס ציהט אראפ דעם מענטש פון דינען דעם
אייבערשטן (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ג).

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות ה"ן, סימן מב): עס איז
דא א גרויסער חילוק צווישן א לב נשבר און עצבות, ווייל
א לב נשבר איז באמת פרייליך, נאר ער טראכט שטענדיג:
רבוננו של עולם! איך בין אזוי ווייט פון דיר! איך שפיר
ווי איך רייס זיך אפ פון דיר חס ושלום, רבוננו של עולם!
איך פאל שטענדיג אראפ! און דאס גלייכן. אזוי קומט ער
שטענדיג צוריק צום באשעפער, וואס דאס איז די
גרעסטע שמחה, אז דער מענטש בענקט צום באשעפער,
און ער וויל נאר זיין נאנט צום בורא כל עולמים, קומט
אויס אז אפילו ער האט יעצט א לב נשבר און ער בעט
זיך ביים באשעפער: רבוננו של עולם! וואס וועט זיין מיט
מיר, איך האב שוין געוואלט זיין א ערליכער איד,
דאנווענען און לערנען און זיין וואויל, און עס גייט מיר
נישט. דאך אבער איז ער באמת בשמחה, ווייל ביים
באשעפער איז נאר דא 'שמחה', און אלעס איז נאר
פרייליך, אזוי ווי עס שטייט (דברי הימים-א טז, כז): עוז

דער באשעפער דארף דיך יא

וחדוה במקומו. אבער עצבות איז, אז ער רעדט זיך אָפּ און ער האט נאר קשיות אויפן באשעפער רחמנא לצלן, און ער איז פול מיט ספיקות און בלבולים אין די אמונה.

די גמרא זאגט סוף מסכת תענית (דף כט ע"א): משנכנס אדר מרבין בשמחה. טייטשן צדיקים, ווען עס קומט חודש אדר, מרבין - פארמערט מען די קדושה, בשמחה - דורך שמחה. ווייל מיט שמחה פארמערט מען די קדושה.

זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן י'): דאס איז געווען די גאנצע זאך פון מרדכי און אסתר, וואס 'אסתר' ווייזט אויף טאנצן מיט די פוס, און 'מרדכי' אויף פאטשן מיט די הענט, וואס דורך די צוויי כוחות האבן זיי מכניע געווען המן-עמלק. און דאס איז "דער גאנצער סוד פון פורים: צו זיין נאר פרייליך".

וועגן דעם זאגן חז"ל (שבת פ"ח ע"א): די אידן האבן דעמאלטס נאכאמאל מקבל געווען די תורה מאהבה. ווייל די ערשטע מאל ביי מתן תורה ביים בארג סיני, איז נאר געווען מיראה, ווייל דער אייבערשטער האט זיי

דער באַשעפֿער דארף דײַך זאָ

געצווײנגען אז אויב זײ װעלן נישט מקבל זײן די תּוֹרָה, װעלן זײ דאָרט באַגראַבן װערן. אָבער בײ די צײטן פון אַחשׁוּרוֹש איז געװען דער עיקר קבלת התּוֹרָה, װײל עס איז געװען מיט אַ געװאלדײגע שׂמְחָה.

כאַטשײג חז"ל זאָגן (תּעניית כ"ו ע"ב): דער טאָג װען דער אײבערשטער האט געגעבן די תּוֹרָה איז געװען אזא שׂמְחָה אזוי װי אַ חתונה; װײל די אידן װערן אַנגערופֿן פֿלֶה און פּבֿיכול דער אײבערשטער װערט אַנגערופֿן חתן, און מען האט זוכה געװען צו מקבל זײן די תּוֹרָה װאס דאס איז די פּתּוּבָה, װעגן דעם איז דעמאלטס געװען די גרעסטע חתונה, דאָף אָבער, װען די אידן האבן מקבל געװען די תּוֹרָה פורים, איז דאס געװען אויף אַסאָף אַ העכערע מדריגה, װײל װען מֹשֶׁה רבינו האט געגעבן די תּוֹרָה, איז רחמנא לצלן געװען אַ פּגם אין אַמונת חכמים, מען האט נישט געגלייבט אין מֹשֶׁה רבינו, און עס איז געלונגען פאר די ערב רב אײנצורעדן פאר די אידן אז מֹשֶׁה רבינו איז שוין געשטאַרבן, און דער שטן האט מיטגעשפּילט צו דעם, ער האט געװױזן אין די װאלקענעס

אזוי ווי מען פֿירט מ'שה רבינו ביי זיין לווייה (שבת פ"ט ע"א), ביז זיי האבן דורךדעם ליידער געמאכט דעם עגל, וואס פון דעם איז ארויס געקומען אלע קלקולים, און ווען מ'שה רבנו איז אראפגעקומען און ער האט געהערט ווי מען טאנצט און מען שפּרינגט מיטן עגל האט ער גלייך צובראכן די לוחות, און וועגן דעם האט דער אייבערשטער געמוזט צווינגען די אידן מקבל צו זיין די תורה.

אבער נאכדעם וואס אידישע קינדער זענען דורך געגאנגען די ביטערע צרה פון המן מיט אחשורוש, וואס זיי האבן געוואלט רחמנא לצלן אינגאנצן פארלענדן די אידן, האט מען שוין גוט געזעהן ווער די גוים זענען, און וואס זיי זענען מסוגל צו טוהן, און די גרויסע חילוק וואס איז דא צווישן א איד און א גוי להבדיל אלה אלאפי הבדלות, א גוי איז אן 'אכזר' און איין שטיק שמוץ, ממילא האבן זיי שוין מקבל געווען די תורה מיט א מורא'דיגע ליבשאפט.

דער באשעפער דארף דיך יא

און דאס איז א לימוד פאר אונז, וואס מען זעהט ליידער ווי מענטשן פאלן אנוועק פון די אמונה, ווייל מען זעהט אז פאר די גוים גייט גוט און עס פעלט זיי גארנישט, אבער באמת ווען מען זאל גוט קוקן אויף די רשעות פון די גוים, סיי עשו און סיי ישמעאל, וואספארא אכזריות זיי האבן געטוהן במשך אלע דורות ביז היינט, פריידט מען זיך שוין: ברוך השם, שלא עשני גוי, מיר זענען נישט קיין גוים ברוך השם, נאר מיר האבן מקבל געווען די תורה. במילא נעמט מען אן די תורה מיט א מורא דיגע אהבה.

נאר די סבה פארנוואס מען זעהט דאך אז מענטשן זענען צופראכן און מיואש, איז ווייל מען ווערט נכשל אין 'פגם הברית', דורכדעם וואס מען פאלט נעבעך אריין צו קוקן אלע נארישע און טמאנע זאכן פון די גוים, במילא ווערט מען אויף מיטגעשלעפט מיט זיי, וואס דורכדעם קומט אריין אינעם מענטש כפירות און אפיקורסות, אזוי ווי מיר זאגן יעדן טאג אינדערפרי און ביינאכט ביי קריאת שמע (במדבר טו, לט): ולא תתרו אחרי

יא

דער באשעפער דארף דיך יא

לִבְכֶכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם. זאגן חז"ל אויף דעם (בְּרִכּוֹת י"ב ע"ב): אַחֲרֵי לִבְכֶכֶם דָּאס מײַנט מֶען מִינוּת וּפְפִירוּת, וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם מײַנט מֶען נִיאוּף; ווייל ווער עס פֿאלט נעבעך אַרײַן אין נִיאוּף רַחֲמָנָא לְצַלָן, ווערט בײַ אים אָפּגֶעקײלט די אַמוּנָה, און ער ווערט מײַוָאָש. מִמִּילָא טראַכט ער: וואס האב איך שוין צו לערנען יעדן טאג מִקְרָא מִשְׁנָה גְמָרָא, און דאס איז אים אַ מוֹרָא־דִיגֶער עוֹל, בְּשַׁעַת דִּי גִרְעֶסְטֶע שְׂמֻחָה איז צו לערנען די הײלִיגֶע תּוֹרָה, און מֶען קען דאס אפילו נישט מסביר זיין, אַוּודֵאֵי בֵּיִם אַנְפֵּאָנֵג איז מוֹרָא־דִיג שְׂווער זײַף אַוועק צו זעצן מיט אַ חוּמָשׁ, אױפֿמאַכן אַ מִשְׁנִיּוֹת, אַ גְמָרָא, אָבער אײַן מָאל מֶען עפֿענט דעם חוּמָשׁ, מִשְׁנִיּוֹת, גְמָרָא, שְׁלַחַן עָרוּף, און מֶען לֶערַנט אין די רײַע, איז נישט דא קיין גִרְעֶסְעֶרע פּאַרְגֶענִיגן פון דעם.

דערפאר קודם דארף מֶען מִקְבֵּל זײַן די תּוֹרָה אפילו געצױנגענערהײט, ווען עס איז שְׂווער און נישט געשְׂמאַק, אָבער אײַנמאל מֶען איז שוין טועם דעם זיסן טעם פון די תּוֹרָה, וויל מֶען שוין מער גאַרנישט. אזוי ווי

דער באשעפער דארף דיך יא

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר איינעם (שיחות הר"ן סימן יז): פארנוואס זאלסטו נישט לערנען, דו וועסט דאך גארנישט דערלייגן, פארקערט דו וועסט נאך באקומען 'עולם הבא' דערפאר?! אפגערעדט, אויב דו וועסט זיך צוגעוואוינען צו לערנען, און די תורה וועט דיר ווייזן דאס פנים, און ארויסווייזן ליבשאפט, וועסטו שוין נישט וועלן קיין שום שׂכר, נאר די תורה אליינס!

דער הייליגער מונקאטשער רב [המנחת אלעזר] זכותו יגן עלינו האט אמאל דערציילט, אז זיין זיידע הרב הקדוש 'בעל שם שלמה' זכותו יגן עלינו האט געהאט א זיהן רבי משה יהודה לייב זכותו יגן עלינו פון סטריזשוב, וואס ער איז געווארן אן איידעם ביים הייליגן גארליצער רב זכותו יגן עלינו, ביי זיין חתונה ווען מען האט שוין געוואלט גיין צו די חופה, זעהט מען אז דער גרויסער זיידע דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו איז נישט דא, עס גייט דורך א האלבע שעה, א שעה, און ער קומט נאך אלץ נישט ארויס פון זיין שטוב וואו ער איז געזיצן פארשפארט, ביז דערנוייל איז דורך נאך א שעה, זענען די

דער באַשעפֿער דאַרף דײַך זאָ

קינדער [דער הייליגער שינאווער רב און דער הייליגער גארליצער רב זכותו יגן עלינו] צוגעגאנגען צום מחותן און אים געזאגט: הערט אויס! מיר זענען קינדער און מיר טארן נישט שטערן דעם טאטען, דערפאר זאלט איר אריינגיין צום טאטען וואס ער האט זיך מן הסתם פארלערנט, און אים דערמאנען אז עס איז דא היינט א חתונה.

אזוי האט ער טאקע געטוהן, ער גייט אריין צום הייליגן צאנזער רב אין צימער, זעהט ער ווי דער הייליגער צאנזער רב לערנט מיט א געוואלדיגע געשמאק צו די שיינ פון די לעכט, נעמט ער זיין שטריימעל און פארדעקט דערמיט די לעכט, ממילא איז געווארן טונקל, הייבט זיך דער הייליגער צאנזער רב אויף די אויגן און באמערקט אים, פֿרעגט ער אים: ווער זענט איר? און וואס טוט איר דא? ענטפערט ער: מחותן! מען ווארט אויף אייך אינדרויסן צו גיין צו די חופה. פֿרעגט ער אים: פון וואספֿארא חופה רעדט איר?! זאגט ער: מיר האבן זיך דאך מ'שדך געווען. זאגט אים דער הייליגער צאנזער

דער באשעפער דארף דיך יא

רב: עס איז דאך אזוי זיס צו לערנען, אבער שטענדיג שטערט מען מיר, יעצט וויבאלד עס איז שטיל און קיינער טשעפעט נישט איז די בעסטע געלעגענהייט צו לערנען, איך האלט יעצט אינמיטן לערנען 'מלחמות' מיטן 'בעל המאור', און איך האב אזוי ליב צו לערנען, קומט זעצט אייך אויך אנוועק, וועט איר דאס מיט מיר אינאיינעם לערנען, ער הייבט אן צו לערנען מיט אים, און אזוי האבן זיי זיך אינאיינעם פארלערנט, אינדערציט וואס דער גאנצער עולם ווארט אינדרויסן, ווען זיי האבן געענדיגט צו לערנען, רופט זיך דער צאנזער רב אן: יעצט קען מען גיין צום חופה. זעהט מען פון דעם וואס הייסט חביבות התורה, ליבשאפט צו די תורה.

און צו דעם קען באמת יעדער איד זוכה זיין, אויב ער פאלגט דעם הייליגן רבי'ן און ער לערנט אויפן סדר דרך הלימוד וואס דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן, אז אפילו ער פארשטייט נישט זאל ער זיך בכלל נישט אפשטעלן נאר זאגן ווייטער אין א סדר (עיני שיחות הר"ן, סימן עו), וואס דורכדעם באקומט מען א מוראדיגן תענוג

פונעם לערנען, עס ציהט צו לערנען נאך א פֿרק און נאך א פֿרק משניות, און מען ווערט נישט זאט, נאך א מסכתא און נאך א מסכתא, ביז מען ענדיגט ששה סדרי משנה, און מען פֿאנגט שוין נאכאמאל אן, די זעלבע זאך מיט גמרא איינמאל און נאכאמאל, נאכדעם העלפט דער אייבערשטער און מען הייבט אויף אן לערנען זוהר מיט תיקונים.

דאס איז די מעלה פון חודש אדר וואס איז א חודש פון שמחה, ווייל אז א מענטש איז פֿרייליך גייט אים שוין זיין גאנצער לעבן אנדערש, ער האט שוין אן אנדער סארט מוח, און ער מאכט זיך שוין בכלל נישט צו טוהן פון די וואס לאכן אפ פון דעם 'דרף הלימוד'. אזוי אויף פאלט פון אים אנוועק תאוות ניאוף, ווייל די גאנצע תאוה נעמט זיך נאר פון מרה שחורה, אבער אז א מענטש איז פֿרייליך איז ער ביים באשעפער, דאס הייסט ער שפירט פֿביכול אז דער אייבערשטער איז דא מיט אים, ממילא מאכט די תאוה נישט ביי אים קיין שום רושם, און עס איז ביי אים בכלל נישט קיין נסיון (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א,

דער באשעפער דארף דיך יא

סימן עב), דערפאר דארף א מענטש זייער אסאך הארעווען אויף שמחה, בפרט אין חודש אדר, נאכדעם זאל ער שוין דאס אויף מיטנעמען אויף א גאנץ יאר.

ב.

דאס געפונען מיר אין די וואכעדיגע סדרה (שמות כה, ב), דער אייבערשטער האט געזאגט: מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי - פון יעדער איד וואס זיין הארץ וועט וועלן, זאל מען פון אים נעמען זיין נדבה. זאגט די הייליגע רש"י: 'ידבנו לבו'. לשון נדבה, והוא לשון רצון טוב; דאס הייסט, ווען א מענטש געט צדקה, און ער העלפט ארויס אן ארימאן, דארף דאס זיין מיט א געוואלדיגע שמחה, און מיט די גרעסטע הנאה, נישט אז עס זאל אים וויי טוהן אז ער מוז נעבעך געבן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברים טו, י): ולא ירע לבבך בתתך לו - עס זאל דיר נישט וויי טוהן די הארץ ווען דו געבסט צדקה. אדרבה זיי מלא שמחה מיט די מצוה.

דער באַשעפער דארף דײַך נאָ

צדקה איז אַבער נישט שטענדיג מיט געלט, ווייל צו זאָגן אַ גוט ווארט פאר אַ מענטש, אָדער מחזק זיין אַ צווייטן איד, איז נאָך אַסאך אַ גרעסערע צדקה!

אונדאי אז מען העלפט אַרויס פאר אַ 'בית התבשיל', וואו מען געט צו עסן פאר הונגעריגע און דארשטיגע מענטשן, איז דאס אַ מורא'דיגער זכות, ווייל מען קען ביי דעם נישט פאפן, און אַ מענטש וואס איז נישט הונגעריג וועט נישט קענען עסן, און ווער עס קען נאָ עסן, זאל אים דאס וואויל באקומען, און די מעלה פון אַ 'בית התבשיל' וואו יעדער קען עסן איז, אז די וואס דארפן דאס טאקע נאָ האבן, זענען זיך פשוט מחיה.

ווייל אַמאל געט אַ מענטש צדקה פון זיין אויסגעהארעוועטע און אפגעשפארטע געלט, און ער זאגט נאך אַן ערליכן לשם יחוד וכו', און יענער נעמט די געלט און ער גייט דערמיט טוהן עבירות רחמנא לצלן. חז"ל זאָגן (בבא קמא ט"ז ע"ב): ירמיהו הנביא האט געשאלטן די מענטשן פון ענותות, וואס זיי פלעגן געבן צדקה, [זיי האבן אים זייער מצער געווען, און אריין

יח דער באשעפער דארף דיך יא

געלייגט אין א גרוב, און די נשמה איז אים כמעט אויסגעגאנגען, ווייל ער האט נישט געהאט וואס צו עסן]. אז זיי זאלן נכשל ווערן מיט געבן צדקה אויף נישט גוטע פלעצער. עס איז דא עטליכע תפלות פונעם הייליגן רבי נתן (לקוטי תפלות, תפלה כה; עז; קנב; חלק ב, ד): ווי ער בעהט זיך: רבונו של עולם! אז איך געב שוין יא צדקה, זאל עס זיין פאר אן אמת'ע צדקה. דערפאר דארף מען שטענדיג בעטן אז מען זאל זוכה זיין צו געבן צדקה נאר אויף גוטע פלעצער.

ג.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות השקמת הבוקר, הלכה א, אות ד): וועגן דעם האט דער אייבערשטער געהייסן נאך די מעשה פונעם עגל, אז יעדער זאל ברענגען עפעס א נדבה פארן משכן, יעדער איינער וואספארא נדבה ער קען, איינער האט געהאט גאלד, איינער זילבער, קופער, און אזוי ווייטער, יעדער זיין זאך וואס ער האט פארמאגט, זאל ער דאס געבן מיט זיין גוטן הארץ פאר משה רבינו צו קענען בויען דעם משכן. אונז

צו ווייזן, אז יעדער איד האט זיין גוטע נקודה וואס ער קען ברענגען פארן אייבערשטן, און דאס איז ביים אייבערשטן זייער חשוב.

ווייל רוב מענטשן ווערן צובראכן פון דעם וואס זיי טראכטן: פארנוואס בין איך נישט אזוי ווי יענעם? יענער מאכט דאך אזא נחת רוח פארן באשעפער, און איך קען נישט! בשעת עס איז א פשוטער נארישקייט אזוי צו טראכטן, ווייל פון יענעם וויל דער באשעפער דאס וואס ער קען, און פון דיר וויל דער באשעפער דאס וואס דו קענסט, דער באשעפער דארף נישט פון דיר וואס דו האסט נישט און דו קענסט נישט. און אפילו עס דאכט זיך דיר אז דאס וואס דו האסט איז גארנישט ווערד, דאך אבער ביים באשעפער איז דאס זייער חשוב.

דאס געפונען מיר ביים ברענגען די נדבות פארן משכן עס איז געווען אזעלעכע וואס האבן נאר געקענט ברענגען בלוי וואל אדער פערפעל וואל, אדער נאר א פאדעם, און ער וואלט אויך געקענט טראכטן: וואס איז שוין מיין ביסל וואל אקעגן יענעם וואס האט געברענגט

כ דער באשעפער דארף זיך יא

א שטיק גאלד? ! דאס האט די תורה אונז געוואלט לערנען: יא! דער באשעפער וויל דאס וואס דו האסט. דערפאר דארף זיך א מענטש מורא'דיג מחיה זיין מיט זיין נקודה, און זיך פרייען מיט דעם, און וויסן אז דער אייבערשטער דארף אים יא, דער באשעפער דארף יא זיין דאווענען און זיין לערנען, אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער לערנט, און ער קען ניטאמאל געהעריג זאגן די עברי, דאך האט דער אייבערשטער א מורא'דיגער נחת רוח פון אים, און ער פלאנצט איין פון יעדע ווארט וואס ער לערנט גרויסע ביימער ברוחניות וכו', (זיין לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן עו, בשם זהר הקדוש, קדושים דף פה ע"ב). דאס איז דער עיקר שלימות פון א מענטש, ער זאל זיין א צופרידענער און פרייליכער מענטש, אזוי ווי חז"ל זאגן (אבות ד, א): איזהו עשיר? 'השמח' בחלקו.

ד.

מאת כל איש אשר ידבנו לבו. 'מאת' איז די אותיות 'אמת'. דער הייליגער רבי זאגט (בהשמות שמוכות בסוף חיי מוהר"ן, אות ב): 'אדר' איז די ראשי תיבות: ר'אש ד'בךך

דער באַשעפּער דאַרף דיך נאָ

אַמֶת (תהלים קי"ט, ק"ס). ווייל חוֹדֶשׁ אָדֶר וואס איז דער חוֹדֶשׁ פון שְׁמֹחָה, דאַרף זיין מיט אַן אַמֶת, און אַמֶת איז נאר דער באַשעפּער, אַזוי ווי דער פּסוק זאַגט (וְרַמְיָה י. י):
וְה' אֱלֹקִים אַמֶת. אַבְעֵר אֶלֶע אַנְדֶּרֶע זאַכֵן איז שְׁקֵר, און אַז אַיִנְעֵר זאַגט דיר: קום לְאָמִיר זיין פֿרִייליך, און ער שְׁלֶעפֶט דיר אַוועק פון באַשעפּער איז דאס אַיִנגאַנצן נישט קיין שְׁמֹחָה. ווייל וואס מער אַ מענטש ציהט זיך צום בוראָ פֿל עוֹלָמִים, איז אין אים דאָ מער אַמֶת, אַבְעֵר אַז מען איז אַפֿגעריסן פון באַשעפּער איז מען אין שְׁקֵר.

וועגן דעם 'אַדֶר' ווען מען דאַרף זיין זייער פֿרִייליך דאַרף מען די ערשטע זאך וויסן: ראש 'דְּבָרָךְ' אַמֶת. דער דיבור זאל זיין מיט אַמֶת, אויף די שְׁמֹחָה זאל זיין אַ אַמֶת'ע שְׁמֹחָה, דאס הייסט, אַיך פֿרִי זיך אַז אַיך בין אַ איד און נישט קיין גוי! אַזוי ווי דער הייליגער רבי זאַגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק ב. סימן י): מיטן 'שְׁלֵא עֲשֵׂנִי גוֹי' קען מען זיך מוראָדיג שְׁטאַרק מְחַיֶה זיין, און קיינער קען אויף דעם נישט מקטרג זיין.

דער באשעפער דארף דיך זא

דער הייליגער רבי צדוק הבהן מלובלין זכותו יגן עלינו, ברענגט (פרי צדיק חג השבועות, אות יב): אז איינמאל ווען דער הייליגער בארדיטשובער רב זכותו יגן עלינו האט געדאווענט פארן עמוד, האט ער אויסגעלאזט די ברכה: שלא עשני גוי. איז צוגעגאנגען צו אים א איד און געזאגט: רבי! איר האט אויסגעלאזט א ברכה. זאגט אים דער הייליגער בארדיטשובער רב: איך האב בכלל נישט פארגעסן צו מאכן די ברכה, נאר ווען איך בין אויפגעשטאנען צופרי בין איך געווען זייער צובראכן ווי אזוי איך זעה אויס, [אזוי ווי דער סדר איז ביי צדיקים], און איך האב נישט געהאט מיט וואס זיך מחיה צו זיין, דערפאר האב איך שנעל געמאכט די ברכה: שלא עשני גוי. וואס מיט דעם האב איך מיך אויפגעלעבט, אז ווי אזוי איך זעה נאר אויס, דאך בין איך נישט קיין גוי.

זעהט מען פון דעם אז אפילו דער הייליגער בארדיטשובער רב וואס איז געווען מוראדיג גרויס, [דער הייליגער צמח צדק זכותו יגן עלינו, האט אמאל געזאגט: דער בארדיטשובער רב האט באשאפן א נייעם היכל אין

כג

דער באשעפער דארף דיך יא

הימעל מיטן נאמען: היכל הזכותים, ווייל ער האט אזויפיל מלמד זכות געווען אויף אידישע קינדער. דער הייליגער רבי האט אים אנגערופן (שיחות הר"ן סימן קצו, ח"י מוהר"ן סימן ער): 'פאר ישראל'. און געזאגט: אז ער איז דער תפילין פונעם אייבערשטן]. דאך האט ער נישט געהאט מיט וואס זיך מחיה צו זיין נאר מיט 'שלא עשני גוי'. איז דאך אונדאי און אונדאי אז מיר דארפן זיך מיט דעם מחיה זיין.

און אזוי אויך דארף מען זיך מחיה זיין מיט יעדע נקודה טובה: ברוך השם איך האב א צלם אלקים, איך גיי מיט די בארד און פיאות, [מען זעהט אנדערע הייבן זיך נעבעך אן צו שערן די פיאות און די בארד, עס דאכט זיך זיי אז זיי וועלן טרעפן א בעסערן שידוך, אבער ביים סוף לאזט זיך אויס אז מען גט זיך ליידער, ווייל יעדע זאך וואס איז קעגן די תורה האט נישט קיין קיום], און אז א מענטש פריידט זיך מיט יעדע פינטעלע גוטס וואס ער האט אין זיך, ברענגט אים דאס נענטער צום באשעפער, וואס דאס איז די גרעסטע אמת. די תורה הקדושה הייבט

כד דער באשעפער דארף דיך יא

זיך אן: בראשית בר'א אלקי'ים. זאגן חז"ל (בראשית רבה א, ז): דאס איז די סוף ווערטער פון "אמת", צו ווייזן אז מיט דעם האט דער אייבערשטער באשאפן די וועלט.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות רבית, הלכה ה, אות כח): אויף דעם וואס מיר געפונען אין חז"ל (בראשית רבה ח, ה): ווען דער אייבערשטער האט געוואלט באשאפן די מענטש, האט ער זיך דאס דורכגעשמועסט מיט די מלאכים, האט 'אמת' געזאגט: באשאף אים נישט, ווייל ער איז איין שטיק ליגנט. האט דער אייבערשטער גענומען דעם אמת, און אים אנוועק געווארפן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (דניאל ח, יב): ותשלך אמת ארצה. איז שווער, ווי אזוי האט דער אייבערשטער גענומען דעם 'אמת' און אנוועק געווארפן, חז"ל זאגן דאך (שבת נ"ה ע"א): חותמו של הקב"ה אמת - דאס איז דעם באשעפערס זיגל! ?

נאר אויב איז מען מקטרג אויף א איד, און מען זאגט: דער איד טויג נישט. אפילו עס זאל טאקע זיין אמת, אזא אמת איז נישט קיין אמת! ווייל דער עיקר אמת איז, אז

כה

דער באשעפער דארף דיך יא

יעדער איד האט א תקנה און ער קען אלעס פארעכטן אויב ער וויל. דאס זאגט דער פסוק: ויקחו לי תרומה 'מאת' כל איש וגו' ווען מען וויל געבן צדקה, זאל דאס זיין מיט אן 'אמת', נאר צו העלפן און מחזק זיין א צווייטן איד.

ה.

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם (שמות כה, ח). זאגן חז"ל (עין של"ה מסכת תענית דף ס): בתוך כל אחד ואחד. דאס הייסט יעדע מענטש קען ווערן א בית המקדש, אז די שכינה זאל אין אים רוען. דערפאר זאגן חז"ל (בראשית רבה מ"ז, ו; ועין ברש"י בראשית יז, כב): צדיקים זענען די 'מרפכה' פונעם אייבערשטן, פככול דער באשעפער זיצט און רייט אויף זיי (עין אור גר להרמ"ק זכותו יגן עלינו, בראשית [תיקוני זוהר] שער ה, סימן יג, כרך ג, דף רמז). און ווי אזוי קען מען דאס וויסן? אויב א מענטש רעדט שטענדיג פון באשעפער, איז א סימן אז אין דעם מענטש ריהט די באשעפער! פארקערט אויף, אויב רחמנא לצלן א מענטש רעדט נאר 'ניבול פה', איז ער מגלה אז ער איז דורך געפוילט מיט

דער באשעפער דארף דיך יא

ניאוף. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות ניבול פה, סימן א): ווער עס רעדט 'ניבול פה', איז א סימן אז זיין הארץ איז פול מיט עבירות, און פון דעם טראכט ער; ווייל א מענטש רעדט נאר פון וואס ער טראכט.

וועגן דעם אפילו אז א מענטש איז שוין נעבעך זייער נידעריג אראפגעפאלן, זאל ער בשום אופן נישט אויפגעבן, נאר פון דארט זאל ער רעדן און בענקן צום באשעפער, צו וועלן ווערן א 'מרפכה' פאר די הייליגע שכינה, וואס עס איז נישט דא קיין גרעסערע תענוג פון דעם, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (עין שיחות הר"ן סימנים: שב, ג, נא), פאר איינעם וואס איז שוין נעבעך דורכגעפאלן מיט שווערע ביטערע גראבע עבירות, מיט דעם לשון: "דער עיקר איז מבטן שאול שועתי" (יונה ב, ג). "אפילו מען ליגט אין טיפן גרוב, זאל מען חס ושלום נישט צופראכן ווערן, נאר שטענדיג שרייען און בעטן דעם באשעפער: איך וויל ארויסגיין פון דעם! וואס מיט דעם ווייזט מען אז מען וויל צוריקומען צום אייבערשטן מיט אן אמת, און דעמאלטס אפילו די

גאנצע וועלט זאל זאגן: דו ביזט שוין גארנישט ווערט!
מאכט מען זיך בכלל נישט צוטוהן, ווייל דער עיקר איז
וואס דער באשעפער זאגט, און ביים אייבערשטן האט
יעדער איד א תקנה, און יעדער איד קען נאנט ווערן צו
אים, אויב ער זאל זיך נאר נישט מייאש זיין, נאר
שטענדיג בעטן און בעטן דעם באשעפער און נישט
אויפגעבן, וועט ער זוכה זיין אז דער באשעפער וועט ביי
אים רוהען און וואוינען.

. 1

ועשו ארון עצי שטים, אמתים 'נחצי' ארכו, ואמה
'נחצי' רחבו, ואמה 'נחצי' קמתו (שמות כה, י), די ערשטע
זאך וואס דער אייבערשטער האט געהייסן מאכן איז
געווען די ארון, וואס דארט איז געליגן די לוחות, וואס
אין דעם שטייט די הייליגע תורה. דארף מען פארשטיין,
פארנוואס זענען אלע מדות [מאסן] ביי דעם געווען
האלבע איילן, און נישט גאנצע? נאר דאס קומט אונז צו
ווייזן, אז וויפיל א מענטש זאל נאר לערנען, איז נאך
נישט גענוג, און ער האט שטענדיג נאך צו לערנען.

ז.

אויפן ארון האט מען געלייגט די כפורת, אז דער ארון זאל זיין צוגעדעקט, צו ווייזן אז ווען מען לערנט תורה זאל מען דאס לערנען נאר פארן בורא כל עולמים, און נישט ארויס צו ווייזן קיין בקיאות פאר מענטשן. דער מדרש זאגט (שמות רבה פרשה ח, ב): אז א מענטש זיצט אין א ווינקל און לערנט תורה, אפילו קיינער ווייסט נישט, איז אים כביכול דער אייבערשטער אליין מפרסם.

און דאס האט מען געזעהן בחוש, למשל דער הייליגער 'חזון איש' זכותו יגן עלינו, ווען ער איז געווען אין ליטא, האט קיינער נישט געוואוסט פון אים, [ער האט ארויסגעגעבן זיינע ספרים אן זיין נאמען], און ווען ער איז אנגעקומען אויף ארץ ישראל איז ער נתגלה געווארן, כאטש ער האט נישט געוואלט בשום פנים ואופן זיין א רב אדער א ראש ישיבה, דאך איז נאכדעם מורא'דיג באקאנט געווארן זיין גאונות, ערליכקייט, און לומדות.

ח.

אויף די פּפּוֹרֶת זענען געווען די 'פּרוֹבִים', וואס פון דאָרט איז אַרויס געקומען דער קול פון באַשעפער פּבִּיכּוֹל (עײן רש״י שְׁמוֹת כה, כב), אונז צו ווייזן אַז ווען אַ מענטש לערנט 'תּוֹרָה לְשִׁמָּה' איז ער זוכה צו רוח הקודש', ביז צו 'נבואה'. וועגן דעם איז דער קול פון נבואה דוֹקא אַרויסגעקומען פון העכער די אַרֹן וואס דאָרט איז געווען די גאַנצע תּוֹרָה, אַזוי ווי חז״ל זאָגן (בְּרִכּוֹת ה ע״א): מְקַרָּא מְשֻׁנָּה גְּמָרָא הִלְכוֹת וְאַגְדוֹת, אַלְעס האט שוין משה רבינו מקבל געווען ביים באַרג סיני. ווייל נאר ווען אַ מענטש לערנט די תּוֹרָה פאַרן באַשעפערס נאַמען און ער פאַרדעקט דאס, דעמאלטס קען ער זוכה זיין צו רוח הקודש און נבואה.

ט.

רש״י זאָגט דאָ (שְׁמוֹת כה, יח): די 'פּרוֹבִים' האָבן אויסגעזעהן אַזוי ווי צוויי קינדערלעך. אָבער אין פּרָשַׁת בְּרַאשִׁית, נאַכדעם ווען אַדם האָט צוגעהערט צו

דער באשעפער דארף דיך יא

חנה, און געגעסן פונעם עץ הדעת, און דער אייבערשטער האט אים ארויסגעטריבן פון גן עדן, האט דער אייבערשטער געשטעלט דארט דעם דרייעדיגן שווערד און די פֿרוּבֿים, ער זאל שוין נישט קענען צוקומען אהין, זאגט רש"י (פראשית ג, כד): 'פֿרוּבֿים' מיינט 'מלאכי חבלה'. איז דאס דאך א סתירה? נאר עס איז ביידע אמת, זיצן די פֿרוּבֿים ביים ארון; דאס הייסט, מען זיצט און מען לערנט תורה, דעמאלטס איז מען אזוי ווי וואוילע לעכטיגע קינדער, 'תינוקות של בית רבן שלא חטאו' (שבת קי"ט ע"ב), אבער אויב איז מען עובר אויפן באשעפערס באפעל, און מען לערנט נישט קיין תורה, דעמאלטס איז מען א 'מלאכי חבלה'.

און דאס קען מען זעהן בחוש, אין א ישיבה וואס די בחורים האבן דעם ריכטיגן דרך הלימוד, האבן זיי ליב צו זיצן און לערנען אין די רייע, מקרא משנה גמרא מדרש, ממילא שעדיגן זיי גארנישט, און מען דארף נישט פעניטן און פאררעכטן שטענדיג, ווייל אז ער האט ליב צו לערנען בלייבט אלעס זויבער און ריין, אבער אז מען גייט

לדער באשעפער דארף דיך נא

ליידיג איז מען פשוט מלאכי חבלה אלעס ווערט געשעדיגט: די סינקס ווערן אראפגעריסן, אין די ווענט איז דא לעכער, בענק זענען צובראכן וכו'.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצא):
עס קענען זיצן צוויי מענטשן איינער נעבן אנדערן, איינער איז אין 'גן עדן'; דאס הייסט, ער דארף גארנישט און ער וויל גארנישט, נאר דעם באשעפער און די תורה, און ער זינגט ניגונים אויף דעם. ווידעראום דער צווייטער וואס זיצט נעבן אים איז נעבעך אזוי צובראכן, אז ער טראכט: הלוואי שטארב איך שוין, און נישט נאר איך, נאר הלוואי ווערט די גאנצע וועלט חרוב און יעדער שטארבט. אזוי לעבט ער נעבעך אין גיהנום מיט ביטערניש.

דאס זאגט דער פסוק (בראשית ג, כד): ויגרש את האדם - דער באשעפער האט פארטריבן אדם און אים פארשיקט פון גן עדן, און ער האט אוועק געשטעלט אקעגן דעם 'גן עדן' די 'פרובים'; וואס דאס זענען די מלאכי חבלה וואס פייניגן אים און זאגן אים. און ווען דער אייבערשטער

לב דער באשעפער דארף דײַך זאָ

האט רחמנות אויף אַ מענטש, און ער זעהט אז ער האט רצונות וכסופים, און ער וויל שוין אַמט'דיג זיין גוט, נעמט אים דער אײַבערשטער אַרויס פון זײַנע אַלע עבירות און שְׁלֵעֲכָטֶע מְדוֹת וואס קומט פון די פיר יסודות וואס איז דא אין יעדער מענטש: אַש רוח מים עפר. און ער לייגט אים צוריק אריין אין גן עדן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (בראשית ב, טו): וַיִּקַּח.. אֶת הָאָדָם וַיַּנְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן. דאס הייסט אויב לערנט ער תורה, ווערן די זעלבע כְּרוֹבִים וואס פארדעם איז עס מלאכי חבלה, ווערט עס יעצט אזוי ווי א קינד וואס האט נישט קיין חטא, און ער לעבט א פיינע און א זיסע לעבן.

י.

און אזוי זענען אויך אַלע כְּלִים פונעם משכן דא ביי יעדן מענטש, נאר עס ווענדט זיך וואס דער מענטש וויל טיף טיף, וויל ער דעם באשעפער, וועט ער זיין נאר פרייליך, און טוהן חסד מיט יעדן, עס וועט אים גיין אין לעבן צו העלפן נאך א איד, ווייל ער איז א צופרידענער מענטש, אבער אויב אַ מענטש איז שטענדיג אויפגערעגט

לג

דער באשעפער דארף דיך יא

און טרויעריג, דאס ברענגט אים צו די ערגסטע זאכן, און אויף שמחה דארף מען זייער אסאך בעטן דעם אייבערשטן, בפרט יעצט אין דעם חודש פון שמחה נאר בעטן אויף שמחה וואס דאס איז די גאולה, ווייל אז מען איז פרייליך הייבט זיך די פוס און מען טאנצט און מען זינגט, און די גאנצער לעבן ווערט ממש א תענוג, עס איז ביי אים א תענוג דאס דאווענען און לערנען, און דאס איז דער עיקר שלימות צו וואס א מענטש דארף קומען, ער זאל וויסן אז דער באשעפער איז דא, ממילא דארף ער שוין גארנישט מער.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן אלע זוכה זיין און צוקומען צו דעם.

~ תם ונשלם שבח לאל בורא עולם ~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד
קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקלה"ה
נלב"ע י"ד שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה נרפם לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליטי"א

g@kerenhadfus.org

רופט אדער טעקסט

718-387-2691

ט"ו
החודש
הקודש

אדער שיקט א אימיל צו subscribe@kerenhadfusa.org